

Rong Bút Mùa Xuân 2019

thuhuongseattle

Kính trọng và ưu ái thấp ngọn bạch lạp buổi tối cho ngày 30 tháng tư năm 1975 để tưởng nhớ, để cảm ơn những anh hùng tử sĩ hy sinh cho cuộc chiến Quốc Cộng sau vĩ tuyến 17 và cho nửa triệu thuyền nhân Việt chết trên biển tìm tự do. Khối người tị nạn và những cái chết vô tội trên biển Đông đã đánh thức lương tâm nhân loại.

Cộng Sản Việt không thể chối cãi. Ánh sáng của một ngọn nến, của một người tị nạn, của tôi, chị em tôi, con cháu tôi và của mọi người có dĩ vãng di tán, là những đốm lửa, là những vì sao lung linh trên vòm trời đêm. Tôi không còn tâm hồn ngây thơ để cùng ai đếm sao trời nữa mà chỉ thấy gương mặt người thân, bạn bè nhấp nhoe trong đêm mỗi lần nhìn trời đêm. Tôi đôi khi thì thào ngày đó: “em hay khóc thầm vì các anh ra đi quá sớm, ở tuổi

chưa biết yêu nhưng bây giờ sau 45 năm trôi qua em cảm thấy mình đang già và các anh thì vẫn thế, vẫn vô tư như ngày nào...” Có chút gì nuối tiếc trong hồn người Việt, có chút gì xao xuyến, cũng như bồi hồi khoảnh khắc đưa tôi vào vô thức....

Mùa Xuân, mùa Phục Hưng, mùa của sự sống, đất trời chan hoà hạnh phúc.

Mùa Xuân đến tôi hay nghĩ vẫn vợ, không vẽ được một bức tranh ra hồn, không viết được một đoạn văn như ý và khó ngủ. Tôi đi ra vào, vườn trước vườn sau như đang chờ đợi một cái gì đó không định nghĩa được. 45 mùa Xuân qua trong đời, sao mắt tôi vẫn nhòa lệ, hồn tôi vẫn thổn thức, tim tôi vẫn nhói đau khi tôi hồi tưởng những bất hạnh vây bủa quanh gia đình tôi (và bao nhiêu gia đình khác) những năm tháng chiến tranh.

Khu vườn khiêm nhường của riêng tôi là một chốn ẩn náu của tâm hồn người viết trong những khoảnh khắc riêng. Khu vườn riêng cho tôi nhiều ưu ái như nhìn bướm vờn lượn trên các khóm hoa hút nhụy, hummingbirds (chim ruồi, tôi không thích cái tên này vì ruồi không có cái âm thanh tuyệt vời khi cánh chim bay, chuyển động như xé không gian) bay vù vù chung quanh các loại hoa loa kèn màu hồng đậm, đỏ rực rỡ, ngắm nhìn các chàng chim ca hát nhạc tình trên cành cây hay trên bờ tường adobe quanh nhà: mourning dove (chim cuốc), chim sẻ (house finches), chim cu gáy (quails) hay road runner (chim có chân rất dài cao, chạy trên đường và khi cần cũng bay được, tôi gọi nó là chim chạy điền kinh) mời gọi tình nhân trong không gian nồng ấm, tinh khôi những buổi mai. Các nàng bao giờ cũng điệu điệu, mắt long lanh, ngơ ngác còn các chàng tha hồ thi tài ca hát nhảy múa, chim cũng thích vai tựa vai, môi hôn môi, rỉ bộ cánh cho nàng, mắt long lanh, xích lại gần nàng hơn. Tôi ngừng tay tưới nước, bắt sâu, đào đất yên lặng ngắm nhìn như sợ gây tiếng động không lịch sự với khách thăm vườn. Tôi chợt nghe tiếng hát ngọt ngào vẳng từ phòng vẽ một bài hát tôi rất thích, vô tình tôi hát nho nhỏ cho chim hay cho chính tôi những ngày xưa ấy (tình tự mùa xuân của Từ Công Phụng)

Năm thứ hai tôi học Văn Khoa và nhạc sĩ đang học Quốc Gia Hành Chánh.. Một dòng nhạc trữ tình, vô tư và hiền quá. Ngày đó mấy chị em tôi được nghe hát và nhìn bản nhạc viết bằng bút chì của Từ Công Phụng, của Trịnh Công Sơn. Theo thời gian nhạc đi vào tiềm thức và song hành trong đường đời chị em tôi với rất nhiều nhạc sĩ nổi danh khác. Năm theo học Đại học Sư Phạm có một giờ hát mỗi tuần của thầy Quảng, 40 mạng trong lớp ngoác miệng hát nhiều bản du ca đầy tình tự quê hương dân tộc. Bố mẹ tôi rất khó, và chị em tôi chưa bao giờ được ra khỏi nhà sau bữa cơm chiều với bạn gái. Nhưng nghe nhạc thì được, đôi khi cha tôi thường nói một mình “...cứ yêu đương thế này Cộng Sản vào Saigon có ngày ...” Nhưng biết là một chuyện làm sao cấm được mộng mơ của tuổi trẻ và niềm cao ngạo của con nhỏ bắc kỳ di cư 1954 thắm nói: “*bố ơi, làm sao không nghe nhạc, làm sao tin bánh vẽ của CS và nhất là anh con, dòng họ bạn bè đang phục vụ quê hương. Con có một vòng đai chinh nhân thì sợ gì hả bố.*”

Chị Nga hay giả vờ ngủ trưa, lên lầu nằm dài cho dù cái nóng tàn nhẫn của Saigon để i i hát một mình, còn tôi chỉ dám nghe nhạc trong giờ làm toán vì không phải thuộc lòng như môn văn vật còn các bài bình luận về Kiều và vài tác giả khác tôi làm lấy lệ vì đầu óc còn trên mây. Tôi ghét nhất là môn văn từ ngày còn nhỏ, nhưng lại

mê đọc và tôi đọc tất cả các tác phẩm của Tự Lực Văn Đoàn ngày còn rất nhỏ vì cha mẹ tôi kính trọng và yêu mến nhóm TLVĐ. Sau này lớn khôn tôi tha hồ đọc (nhưng không dám nói với cha tôi về tác phẩm và nội dung tác phẩm tôi đọc có trình độ hay không?)

Đúng là không phải nhà văn, tế bào não bộ bị chạm điện, tôi lại viết về ngày tháng xưa cũ tự ngàn xưa

Em lại đây với anh

Ngồi đây với anh

Chừng như không gian đang sười ảm những giọt tình nồng

Còn vài ngày nữa là 30 tháng tư ...Tháng Tư Đen của chúng ta, những người có quá khứ tị nạn Cộng Sản Việt Nam. Đợt sóng tị nạn và thuyền nhận đã đi vào lịch sử Mỹ và các quốc gia trên năm châu. Bạn làm gì, nghĩ gì ngày 30 tháng tư xin cùng tôi thấp ngọn nến tưởng nhớ cho vòm trời lung linh sáng vì tình yêu quê hương.

Thuhuongseattle